

[Gustav Pedersen.]

tydet, at man allerede i den direkte Skat har faaet ret store Ekstraudgifter, som der ikke har været noget at gøre ved — det er nu engang de Krav, som Samfundet har maattet stille. Dertil kommer altsaa en Række Forbrugsafgifter, der ligeledes virker tyngende. Naar man saa naar dertil, at det er nødvendigt at købe ind til Dækning af de Mangler, som Krigstiden har medført, tror jeg, det er fuldt berettiget at paastaa, at for en stor Del af Befolkningen er det i Virkeligheden saadan, at det bliver meget svært at faa Øje paa en overflødig Købeevne, selv ikke med den nuværende Varemangel taget i Betragtning.

Det er alle disse Ting, som jeg synes gør det rimeligt, at vi ikke blot behandler disse Forslag rent teknisk — jeg erkender, at der er tekniske Forbedringer i dem, baade vedrørende Administrationen og vedrørende Oversigten —, men ogsaa tager op til Undersøgelse Spørgsmaalet om at faa rettet saa meget, som det er gørligt, og at faa ændret de haardeste og de mest tyngende Afgifter og faa dem lagt paa de Indtægter, som i højere Grad end de andre giver den arlige Købeevne. Den for Pengestabiliteten og Samfundshusholdningen farlige Pengeoverflod er efter min Mening den, som ligger dør, hvor der virkelig er Dispositions mulighed, og det er ikke ved de smaa Indtægter, men paa de Omraader, hvor man har store Beløb til Raadighed uden at have naturlig Anvendelse for dem. Der er sikkert heller ingen Tvivl om, at det er disse Beløb, der flyder videre og skaber Inflationsrisiko, sætter Presset ind imod Priserne og i visse Tilfælde stadig væk skaber nye store Indtægter, som kan blive farlige for hele Stabiliteten. Det var altsaa dør, der efter vor Opfattelse i første Række skulde sættes ind, og jeg synes, der er Grund til at undersøge alle Muligheder for at prøve, om man ikke kan foretage en Omlægning, som bekæmper Pengerigeligheden, hvor den er værst, mest udæskende og mest farlig.

Til Slut vil jeg gerne gøre en enkelt Bemærkning om Straffebestemmelserne i Forslag til Lov om Afgift paa Omsætningen af stærke Drikke.

I § 18, Stk. 2, staar der:

„For Delagtighed i den ulovlige Handling bøder de i Virksomheden an-

satte desuden hver for sig $\frac{1}{5}$ af den for Overtrædelsen foreskrevne Bøde.“

Jeg er lidt betænkelig ved en saa skarp Formulering af Ansvarsbestemmelsen, for der kan tænkes Tilfælde, hvor Funktionærer eller Arbejdere i en Virksomhed for det første selvfølgelig slet ikke har nogen Indflydelse paa de Dispositioner, der foretages, men for det andet maa udføre deres Arbejde under saadanne Vilkaar, at de overhovedet ikke ved noget om de eventuelle Lovovertrædelser, der finder Sted. Det er muligt, at Fortolkningen af denne Paragraf ikke vil afstedkomme Uretfærdigheder, men jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa den, fordi Mennesker, der overhovedet ikke har Indflydelse paa Dispositionen i en Virksomhed, kan løbe den Risiko at faa Medansvar for de Handlinger, der foretages, i Særdeleshed hvis de i høj Grad er afhængige af Virksomhedens Ledelse og praktisk talt ikke har noget Valg.

Konklusionen af mine Bemærkninger er da denne, at vi er klar til Forhandling om hele Lovkomplekset, og det er mit Haab, at der skal vise sig Mulighed for at foretage en Omlægning, som vil gøre Lovene mere retfærdige — det er maaske et for stærkt Udtryk —, men mere hensigtsmæssige, end de er i Øjeblikket, saaledes at Lovenes Virkninger kan blive noget mere rimelige.

Himmelstrup: Lovbestemmelserne om de ekstraordinære Forbrugsafgifter indeholdes i de tre her til Behandling værende Lovforslag. For den væsentligste Dels Vedkommende stammer de fra Loven af 27. Marts 1940, bortset fra de Ændringer, som er foretaget med Hensyn til det, man maaske kunde kalde de klassiske Skatteobjekter, de klassiske Forbrugsafgifter, og dør tænker jeg særlig paa stærke Drikke og Tobak. Dengang disse Lovforslag kom frem i Foraaret 1940, vidste man ikke, hvordan de økonomiske Forhold her i Danmark i det hele taget vilde forme sig — det var jo før Besættelsen. Man kunde ikke vide, at vi umiddelbart derefter kom ind i Forhold, som fik de alleralvorligste Følger ogsaa for Statens almindelige Økonomi. Den ærede socialdemokratiske Ordfører (Gustav Pedersen) gjorde sig den Fornøjelse i Indledningen til de Bemærkninger, han fremsatte, at minde om Partiets Venstres Stilling ved